

[Steffensen]

I tjenestemandsløven er der faktisk allerede fastsat nogle bestemmelser for mennesker, der ikke omfattes af loven, og vi synes, at reglerne om, at fradraget også sker for hustruens vedkommende, hvis det er manden, der er tjenestemandspensionist, i hvert fald var noget, man kunne tage fat på.

Et andet spørgsmål er personfradraget. I dag er det således, at personfradraget er 19.000 kr. for gifte sambeskattede pensionister. Men for enlige, der oppebærer sociale pensioner, invalidepension eller enkepension eller folkepension, er dette personfradrag på 34.800 kr., og det betyder i realiteten, at ægtefæller tilsammen har et personfradrag på 38.000 kr., mens et såkaldt papirløst par har et personfradrag på 69.600 kr.

Jeg er naturligvis helt klar over, at der er større udgifter for den enlige pensionist end for ægtepar, men det er dog en ganske stor og også urimelig stor forskel, synes jeg.

Som sagt må mennesker frit selv vælge samlivsform efter kristeligt folkepartis opfattelse, men vi finder, at det var en simpel retfærdighedshandling, om vi økonomisk lige-stillede ægteskabet med andre samlivsformer.

Og så vil jeg sige til de mange ordførere, der havde sympati for, at der blev taget fat på problemerne på den ene eller på den anden måde, at beslutningsforslaget er jo ikke udtryk for det eneste rigtige, der er at gøre, og derfor vil vi være meget indstillet på, som fru Yvonne Herløv Andersen gjorde opmærksom på, at tage det i små bidder, bare vi får taget fat på problemet så snart som muligt.

Jeg vil også medgive hr. Albertsen, at det koster penge. Ja men én ting er, at man har sympati for en sag, en anden ting er, om man vil være med til at skabe mulighed for dens gennemførelse ved at prioritere sagen på en sådan måde, at de midler, der skal til for at gennemføre den, skaffes. Det ville vi gerne at der var mulighed for at nå frem til, og jeg synes, at de ord, der er faldet her i dag, fortæller, at der er grund til og også mulighed for at komme videre i sagen. Derfor synes jeg, det er udmærket, at vi får sagen rejst igen.

Socialministeren (Bent Rold Andersen):

Jeg synes, at den debat, der har været her i dag, har været mangelfuld, først og frem-

mest fordi man har manglet betragtninger over, hvad det egentlig er, der har bragt os i den situation, som er baggrunden for hele debatten, den situation, der består i, at vi i vores lovgivning ikke blot på pensionskatteområdet og tjenestemandsområdet, men på utallige områder finder en skellen mellem ægtepar og enlige.

Jeg synes, man mangler nogle betragtninger over, hvad det er for en udvikling, der har fundet sted, og som har gjort en række af disse bestemmelser mindre hensigtsmæssige, end de var, dengang de blev gennemført. Og jeg synes, man mangler betragtninger over, hvor vi står nu i denne udvikling, og hvordan vi måske i fællesskab kan finde nogle veje frem.

Sagen er jo den, at en meget stor del af den lovgivning, vi taler om – og jeg vil gerne sige, at det går faktisk langt ud over sociallovgivningen og den del af skattelovgivningen, som vedrører personfradraget – er gået ud fra familien og ægteskabet som en økonomisk enhed, og på det grundlag har man i tidligere lovgivning sagt, at det var den økonomiske evne hos denne samlede økonomiske enhed, der skulle bestemme, både hvad man kunne få i sociale ydelser, og hvad man skulle bidrage med f.eks. i skatter. På det tidspunkt, da denne lovgivning blev gennemført, var det meningsfuldt at se tingene på denne måde, for det var hovedreglen, at man levede i familier og ægteskaber med et så tæt økonomisk fællesskab, at det ville være halsløs gerning og aldeles forkert at forsøge at skille det ad.

Nu har befolkningens adfærd faktisk ændret sig på en sådan måde, at det for mange mennesker er urimeligt at lave denne sondring, men ikke på sådan en måde, at det er slået igennem og vi kan sige, at det på alle måder er urimeligt, og derfor finder vi sådanne fænomener som det, vi diskuterer her i dag, hvor vi behandler faktisk samboende og folk, der er lovformeligt gift, på forskellig vis.

Jeg mener, det er oplagt, at lovgivningsmagten og lovgivningen må forsøge at følge udviklingen op og tilpasse lovgivningen til folks faktiske adfærd, så langt som det overhovedet er muligt, men problemet er jo, at efterhånden som lovgivningen skal tilpasses på disse områder, kan det reelt kun ske på én måde, nemlig ved at forbedre situationen